

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 maja 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Romualda Spyt (przewodniczący)

SSN Maciej Pacuda

SSN Krzysztof Rączka (sprawozdawca)

w sprawie z odwołania D. S.

przeciwko Wojewódzkiemu Zespołowi do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności
w Krakowie

o ustalenie stopnia niepełnosprawności,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń

Społecznych w dniu 15 maja 2024 r.,

skargi kasacyjnej odwołującej się od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy

i Ubezpieczeń Społecznych w Krakowie

z dnia 12 kwietnia 2022 r., sygn. akt VII Ua 124/21,

1. oddala skargę kasacyjną;

**2. zasądza od Skarbu Państwa (kasa Sądu Okręgowego
w Krakowie) na rzecz adw. K. P. kwotę 240 (dwieście czterdzieści)
zł podwyższoną o stawkę podatku VAT tytułem zwrotu kosztów
nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z
urzędu.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 12 kwietnia 2022 r., sygn. akt VII Ua 124/21, Sąd Okręgowy w Krakowie oddalił apelację odwołującej się D. S. od wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa-Nowej Huty w Krakowie z 24 września 2021 r., sygn. akt IV U 616/17/N, którym Sąd pierwszej instancji oddalił odwołanie od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Krakowie z 13 kwietnia 2017 r.

Orzeczeniem z 3 marca 2017 r. Powiatowy Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Krakowie zaliczył D. S. do osób z umiarkowanym stopniem niepełnosprawności ze względu na przyczynę oznaczoną kodem 02-P. Organ ten ustalił nadto, że niepełnosprawność istnieje od wczesnego dzieciństwa, a jej umiarkowany stopień datuje się od 1 maja 2015 r. i orzeczenie będzie obowiązywało do 31 marca 2021 r., a odwołująca się - która jest niezdolna do pracy - wymaga uczestnictwa w Warsztatach Terapii Zajęciowej, korzystania z systemu środowiskowego wsparcia w samodzielnej egzystencji, nie wymaga jednak konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji oraz nie spełnia przesłanki do przyznania karty parkingowej.

Na skutek odwołania D. S. z 17 marca 2017 r. Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Krakowie orzeczeniem z 13 kwietnia 2017 r. znak [...] utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie organu pierwszej instancji.

D. S. złożyła odwołanie od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Krakowie i wniosła o jego zmianę przez zaliczenie jej do znacznego stopnia niepełnosprawności.

W sprawie ustalono, że D. S. cierpi z powodu przewlekłej choroby psychicznej - schizofrenii paranoidalnej, która w okresie wniesienia odwołania znajdowała się w fazie względnej remisji ostrych objawów psychozy, wielokrotnie przebywała w klinice psychiatrycznej, lecz w 2017/2018 stan zdrowia odwołującej się poprawił się (w stosunku do tego, jaki występował w 2014 r.), czuła się dobrze, dobrze sypiała, nie miała stanów lękowych, ani halucynacji. Choroba psychiczna odwołującej się powodowała jej niezdolność do pracy oraz konieczność częściowej i czasowej

pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych, nie powodowała jednak niezdolności do samodzielnej egzystencji, czyli całkowitej zależności od otoczenia przy podstawowych potrzebach życiowych, takich jak higiena, odżywianie się czy poruszanie.

Wszystko powyższe pozwalało zaliczyć D. S. do osób z umiarkowanym stopniem niepełnosprawności o kodzie 02-P.

U odwołującej się rozpoznano stan po zatruciu tlenkiem węgla bez następstw neurologicznych, torbiel pajęczynówki tylnej jamy czaszki oraz zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa z okresowym zespołem bólowym. W 2009 r. była diagnozowana neurologicznie z powodu występujących ruchów mimowolnych mięśnia czworobocznego lewego, wykonane wówczas MR głowy wykazało obecność torbieli pajęczynówki w kącie mostowo-mózdkowym po stronie prawej. Kontrolne MR w 2012 r. nie wykazało jednak powiększania się torbieli, nie stwierdzano wówczas także objawów ze strony nerwów czaszkowych po stronie prawej. Okres 3 lat był natomiast na tyle długi, że gdyby opisywane torbiele miały tendencję do powiększania się, to badanie kontrolne w 2012 r. z pewnością by to wykazało. D. S. była również diagnozowana z powodu dolegliwości ze strony kręgosłupa. W dniu 16 sierpnia 2017 r. wykonano u niej RTG kręgosłupa, które wykazało: w odcinku szyjnym zniesienie lordozy i początkowe zmiany zwyrodnieniowe, a w odcinku lędźwiowym lekką skoliozę lewowypukłą z wyrównaniem lordozy lędźwiowej oraz początkowymi zmianami zwyrodnieniowymi. W dniu 5 grudnia 2018 r. była ona konsultowana neurologicznie, nie opisano wówczas żadnej patologii ze strony układu nerwowego. U D. S. nie występują żadne objawy uszkodzenia układu nerwowego, nie stwierdzono niedowładów, zaników mięśniowych, obwody kończyn są porównywalne. Jej stan neurologiczny nie powoduje przeto żadnego stopnia niepełnosprawności. Przebyte zatrucie tlenkiem węgla nie spowodowało żadnych zmian w zakresie układu nerwowego powodujących uszkodzenie ogniskowe lub obwodowe. Stwierdzona torbiel pajęczynówki nie powoduje też żadnych objawów uszkodzenia otaczających struktur nerwowych. Porównanie badań z 2009 i 2012 r. wskazuje na brak powiększania się torbieli. Zmiany zwyrodnieniowe kręgosłupa nie powodują objawów rdzeniowych ani korzeniowych, nie powodują też zaburzeń ruchomości kręgosłupa.

Z kolei z punktu widzenia neuropsychologicznego nie stwierdzono u D. S. objawów wskazujących na organiczne podłoże doświadczanych zaburzeń, głównie w sferze emocjonalnej. Nasilenie objawów depresyjno - lękowych wymaga farmakoterapii i psychoterapii. D. S., choć napięta i nieufna, to jednak jest w pełni zorientowana co do własnej osoby, czasu i miejsca, co do zasady także w bieżących wydarzeniach społeczno-politycznych. Nie stwierdzono u niej żadnych zaburzeń w zakresie ruchów dowolnych: bardzo sprawnie i szybko wyuczyła się czterech serii ruchowych, ani zaburzeń w zakresie przestrzennej organizacji ruchów. Nie stwierdzono również zaburzeń gnozy istotnych dla poznawczego funkcjonowania. Badanie procesów mnestycznych nie wykazało istotnych dla funkcjonowania poznawczego deficytów; pojemność magazynów pamięci bezpośredniej w granicach ponadprzeciętnych (modalność wzrokowa 9 elementów, słuchowo-werbalna 8 elementów), pamięć krótkotrwała funkcjonowała w granicach przeciętnych, nie stwierdzono także deficytów w zakresie pamięci epizodycznej. Uczenie się nowego materiału było efektywne. W zakresie procesów językowych stwierdzono jedynie niewielkie trudności w rozumieniu tekstów zawierających tzw. ukryty sens o zabarwieniu emocjonalnym, co wynikało z zaburzeń w sferze emocjonalnej (niski poziom empatii). W zakresie funkcji wykonawczych stwierdzono niewielkie osłabienie elastyczności procesów pobudzenia i hamowania oraz dyskretnie wyrażoną tendencję do reakcji stereotypowych. Podczas badania odwołująca się nie ujawniała objawów wytwórczych, ani tendencji samobójczych, natomiast zgłaszała wiele dolegliwości somatycznych (z rysami hipochondrycznymi), silne objawy lękowe. Częste dekompensacje psychotyczne mogły zaburzać codzienne funkcjonowanie i ograniczać możliwości adaptacyjne. Wszystko powyższe pozwalało zaliczyć D. S. do osób o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności o kodzie 02-P. Niepełnosprawność istnieje od wczesnego dzieciństwa, a jej umiarkowany stopień datuje się od 1 maja 2015 r., naruszenie organizmu jest okresowe - do 31 marca 2021 r. D. S. jest niezdolna do pracy, wymaga uczestnictwa w Warsztatach Terapii Zajęciowej. Nie wymaga jednak konieczności stałej lub długotrwałej opieki lub pomocy innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji oraz nie spełnia przesłanki do przyznania karty parkingowej.

Sąd Rejonowy dla Krakowa Nowej Huty w Krakowie wyrokiem z 24 września 2021 r., sygn. akr IV U 616/2017/N oddalił odwołanie.

Apelację od powyższego wyroku Sądu Rejonowego wniosła odwołująca się, zarzucając mu błąd w ustaleniach faktycznych, a także naruszenie art. 235² § 1 pkt 2 i 5 k.p.c. oraz art. 235² § 1 pkt 2 k.p.c.

Sąd Okręgowy oddalił apelację jako niezasadną.

Sąd drugiej instancji wskazał, że Sąd pierwszej instancji przeprowadził postępowanie dowodowe w zakresie istotnym dla rozpoznania sprawy, a na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego wywiódł prawidłowe i logiczne wnioski. W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wskazano ustalony stan faktyczny oraz przeprowadzono wywód wskazujący na motywy, którymi kierował się Sąd Rejonowy wydając zaskarżone orzeczenie, a poczynione przez ten Sąd ustalenia oraz wywiedzione z nich skutki prawne są prawidłowe i tym samym - dzieląc je w całości - Sąd Okręgowy przyjął je za własne, czyniąc je integralną częścią swojego uzasadnienia. Jednocześnie uwzględniając, że kontrola instancyjna nie dała podstaw do stwierdzenia nieważności postępowania w sprawie dalszy zakres kognicji Sądu Okręgowego wyznaczała treść rozstrzygnięcia oraz zakres zarzutów podniesionych w apelacji.

Podniesione przez apelującą zarzuty, sprowadzające się do naruszenia przepisów postępowania nie zasługiwały, w ocenie Sądu odwoławczego, na uwzględnienie.

Spór w niniejszej sprawie sprowadzał się do ustalenia stopnia niepełnosprawności (umiarkowany czy znaczny). W tym zakresie Sąd pierwszej instancji przeprowadził postępowanie dowodowe dopuszczając zgodnie art. 278 k.p.c. dowód z opinii biegłych sądowych. Stan zdrowia odwołującej się został należycie oceniony, przez biegłych sądowych, którzy jednoznacznie stwierdzili, że rozpoznane schorzenia uzasadniają zaliczenie odwołującej się do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności.

Zdaniem Sądu Okręgowego, a wbrew twierdzeniom odwołującej się Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej oceny zebranego materiału dowodowego - zgodnie z art. 233 § 1 k.p.c. Dokonana przez Sąd Rejonowy ocena dowodów została przeprowadzona w sposób wszechstronny, zgodny z zasadami wyrażonymi w

powołanym przepisie, w zgodzie z logicznym rozumowaniem i zasadami doświadczenia życiowego. Z materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie Sąd pierwszej instancji był uprawniony wyciągnąć takie, a nie inne wnioski, które w ocenie Sądu Okręgowego nie pozostają w sprzeczności ani z zasadami logicznego rozumowania, ani z doświadczeniem życiowym. Należycie ocenił wiarygodność moc dowodów, według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

Zarzuty skarżącej sprowadzają się w zasadzie do jedynie do polemiki ze stanowiskiem Sądu pierwszej instancji i jako takie nie mogą się ostać. Apelująca przeciwstawia bowiem ocenie dokonanej przez Sąd pierwszej instancji własną ocenę swojego stanu zdrowia.

Sąd Okręgowy podzielił ocenę Sądu Rejonowego w zakresie uznania wydanych w sprawie opinii za wyczerpujące, logiczne, rzetelne, wewnętrznie spójne i dokonaną przez ten Sąd ocenę stanu zdrowia apelującej. W rozpoznawanej sprawie Sąd Rejonowy uczynił podstawą swojego rozstrzygnięcia opinie biegłych psychiatry, neurologa, neuropsychologa. Analiza wskazanych opinii pozwalała na stwierdzenie, że biegli w sposób logiczny i przekonujący uzasadnili swoje stanowisko w sprawie. Ocena stanu zdrowia odwołującej się dokonana przez biegłych sądowych - zwłaszcza psychiatrę dała podstawy do zaliczenia odwołującej się do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności. Sąd odwoławczy podkreślił, że biegli dysponowali bardzo obszerną dokumentacją z leczenia apelującej, a biegły psychiatra uznając, że odwołująca się spełnia kryteria do zaliczenia jej do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności podkreślił, że w jej stanie zdrowia nastąpiła poprawa w porównaniu ze stanem zdrowia w 2014 r. gdy został ustalony znaczny stopień niepełnosprawności (wskazał, na czym polega poprawa w stanie zdrowia).

Niezasadny, w ocenie Sądu odwoławczego, okazał się także zarzut naruszenia art. 235² § 1 pkt 5 k.p.c. W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd pierwszej instancji zasadnie pominął dowód z opinii biegłego neuropsychiatry bowiem sporządzone w sprawie opinie biegłych psychiatry (główna i uzupełniające) oraz neurologa (główna i uzupełniające) oraz neuropsychologa (główna i uzupełniające) w pełni wyjaśniały wszelkie okoliczności związane ze stopniem niepełnosprawności.

Sąd przy tym wyczerpująco uzasadnił przyczyny pominięcia dowodu z opinii biegłego neuropsychiatry, które Sąd Okręgowy w pełni zaakceptował i podzielił.

Bezzasadny okazał się również zarzut pominięcia przez Sąd Rejonowy zaświadczeń lekarskich z 10 marca 2021 r. oraz z 20 kwietnia 2021 r. Jak słusznie podkreślił Sąd w uzasadnieniu wyroku postępowanie wywołane odwołaniem od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności ma charakter odwoławczy i kontrolny, a postępowanie dowodowe ogranicza się do sprawdzenia zgodności z prawem orzeczenia wydanego przez Wojewódzki Zespół. Badanie takie jest możliwe, jak wielokrotnie podkreślał Sąd Najwyższy w judykaturze tylko, przy uwzględnieniu stanu faktycznego i prawnego istniejącego w chwili wydania decyzji. W postępowaniu odwoławczym Sąd weryfikuje ustalenia dokonane przez organ. W rozpoznawanej sprawie Sąd pierwszej instancji prawidłowo ustalił, że odwołująca w dacie wydania zaskarżonego Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności była osobą o umiarkowanym stopniu niepełnosprawności, co wynika jednoznacznie z opinii powołanych w sprawie biegłych sądowych, zwłaszcza psychiatry. W świetle powyższego nie było podstaw do przeprowadzenia dowodu z powołanych wyżej zaświadczeń lekarskich z 2021 r.

Reasumując, zdaniem Sądu Okręgowego, Sąd pierwszej instancji nie dopuścił się uchybień procesowych które miałyby wpływ na rozstrzygnięcie sprawy. Apelacja sprowadzała się zatem do nieskutecznej polemiki z trafnym stanowiskiem Sądu Rejonowego.

Odwołująca się zaskarżyła powyższy wyrok Sądu Okręgowego skargą kasacyjną w części, co do pkt pierwszego, zarzucając mu naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, to jest: art. 382 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 243² k.p.c. i art. 235² § 2 k.p.c., art. 227 k.p.c. w zw. z art. 235² § 1 pkt 2 k.p.c., art. 385 k.p.c. oraz art. 378 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., art. 387 § 2¹ pkt 1) (*ab initio*) i pkt 2 k.p.c. (*in fine*) k.p.c., polegające na:

- przyjęciu przez Sąd Okręgowy w Krakowie za własne ustaleń faktycznych Sądu pierwszej instancji bez merytorycznych rozważań w tej kwestii, w sytuacji, gdy zarzuty apelacji skarżącej obejmowały obrazę przepisów procedury w zakresie postępowania dowodowego, przeprowadzonego przez Sąd pierwszej instancji, oraz błędne ustalenie stanu faktycznego, co skutkowało błędem w ustaleniach

faktycznych Sądu Okręgowego w Krakowie odnośnie do stopnia niepełnosprawności skarżącej, przy równoczesnym braku wszechstronnego rozważania materiału dowodowego, pominięciu dowodów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, a w konsekwencji błędnym zastosowaniem przez Sąd Okręgowy w Krakowie prawa materialnego, to jest art. 4 ust. 2 ustawy z 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz o zatrudnianiu osób niepełnosprawnych w zw. z § 3 ust. 2 pkt 1), 5) i 6) w zw. z § 30 Rozporządzenia Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z 15 lipca 2003 r. w sprawie orzekania o niepełnosprawności i stopniu niepełnosprawności poprzez przyjęcie, że skarżącą należy zakwalifikować do umiarkowanego, a nie znacznego, stopnia niepełnosprawności, co doprowadziło do nierozpoznania zarzutów apelacji i w efekcie wydania oczywiście nieprawidłowego orzeczenia;

- przyjęciu przez Sąd Okręgowy w Krakowie za własne ustaleń faktycznych i ocen prawnych Sądu pierwszej instancji i odesłaniu do tych ustaleń bez zawarcia w uzasadnieniu wyroku własnych merytorycznych rozważań w tej materii i niewyjaśnieniu motywów rozstrzygnięcia w sytuacji, gdy zarzuty apelacji obejmowały sprzeczność ustaleń faktycznych Sądu pierwszej instancji ze zgromadzonym materiałem dowodowym i zarzuty wprost dotyczące uchybień w zakresie postępowania dowodowego, w związku z czym ze sporządzonego uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie nie można wywnioskować toku rozumowania tego Sądu, a tym samym można twierdzić, że Sąd Okręgowy w Krakowie nie rozpoznał zarzutów apelacji i zaniechał wyjaśnienia przyczyn uznania apelacji skarżącej za bezzasadną.

Wskazując na powyższe, skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego orzeczenia Sądu Okręgowego w Krakowie w zakresie pkt I sentencji wyroku, a w przypadku stwierdzenia do tego podstaw również poprzedzającego go wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa - Nowej Huty w Krakowie z 24 września 2021 r. w zakresie pkt I sentencji wyroku, i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu Sądowi w innym składzie; przyznanie pełnomocniczce skarżącej od Skarbu Państwa nieopłaconych kosztów udzielonej pomocy prawnej z urzędu według norm przepisanych, w podwójnej wysokości stawki taryfowej, przy czym oświadczam, że koszty te nie zostały dotąd pokryte ani w całości ani w części.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie ma uzasadnionych podstaw.

Stosownie do art. 398¹³ § 1 i 2 k.p.c., Sąd Najwyższy rozpoznaje sprawę w granicach skargi kasacyjnej (jej podstaw) i jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia, jeżeli skarga nie zawiera zarzutu naruszenia przepisów postępowania (bądź jeżeli taki zarzut okaże się niezasadny).

W ocenie Sądu Najwyższego, Sąd Okręgowy nie dopuścił się w niniejszej sprawie naruszenia art. 382 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 243² k.p.c. i art. 235² § 2 k.p.c., art. 227 k.p.c. w zw. z art. 235² § 1 pkt 2 k.p.c., art. 385 k.p.c. oraz art. 378 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c., art. 387 § 2¹ pkt 1) (*ab initio*) i pkt 2 k.p.c. (*in fine*) k.p.c. W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjęto, że uzasadnienie wyroku sądu drugiej instancji nie musi powielać ustaleń faktycznych sądu pierwszej instancji i wystarczające jest zaznaczenie przez sąd odwoławczy, że podziela ustalenia sądu pierwszej instancji i przyjmuje je za własne. Na sądzie odwoławczym ciąży obowiązek wskazania w uzasadnieniu wyroku podstawy faktycznej rozstrzygnięcia, a więc ustalenia faktów, które sąd uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł, i przyczyn dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej, oraz wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa (art. 328 § 2 w związku z art. 391 § 1 k.p.c.). Sąd drugiej instancji nie ma natomiast obowiązku szczegółowego odnoszenia się do każdego z wielu apelacyjnych zarzutów dotyczących zakwestionowania kolejnych poszczególnych ustaleń faktycznych oraz oceny kolejnych elementów lub aspektów zeznań przesłuchanych świadków lub stron, jeżeli podziela w ogólności ocenę dowodów dokonaną przez sąd pierwszej instancji oraz akceptuje w całości ustalony przez ten sąd stan faktycznych. Z ustanowionego w art. 378 § 1 k.p.c. obowiązku rozpoznania sprawy w granicach apelacji nie wynika konieczność osobnego omówienia przez sąd w uzasadnieniu wyroku każdego argumentu apelacji. Za wystarczające należy uznać odniesienie się do sformułowanych w apelacji zarzutów i wniosków w sposób wskazujący na to, że zostały one przez sąd drugiej instancji w całości rozważone przed wydaniem orzeczenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 14 listopada 2023 r., I PSK 165/22, LEX nr 3624384). Jeśli sąd drugiej instancji nie uzupełnia

postępowania dowodowego ani, po rozważeniu zarzutów apelacyjnych, nie znajduje podstaw do zakwestionowania oceny dowodów i ustaleń faktycznych orzeczenia sądu pierwszej instancji, może te ustalenia przyjąć za podstawę faktyczną swojego orzeczenia. W takiej sytuacji jest wystarczające, by stanowisko to znalazło wyraźne odzwierciedlenie w uzasadnieniu sądu odwoławczego. Uznając prawidłowość ustaleń faktycznych i oceny dowodów, sąd drugiej instancji nie ma obowiązku przeprowadzania na nowo własnej oceny dowodów, musi jednak szczegółowo odnieść się do tych ustaleń i ocen, które były kwestionowane w apelacji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 6 kwietnia 2022 r., I USK 406/21, LEX nr 3421872). Należy jednak pamiętać, że uzasadnienie orzeczenia sądu drugiej instancji nie może sprowadzać się tylko i wyłącznie do tych elementów, o których stanowi obecnie art. 387 § 2¹ k.p.c. (przyjęcie za własne ustaleń faktycznych i ocen prawnych sądu pierwszej instancji), jeżeli w apelacji zostały podniesione istotne zarzuty i argumenty prawne kwestionujące stanowisko sądu pierwszej instancji. W takiej sytuacji procesowe uzasadnienie wyroku sądu odwoławczego powinno zawierać dodatkowo odniesienie się do tych zarzutów apelacyjnych obok elementów konstrukcyjnych wyraźnie wymienionych w art. 387 § 2¹ k.p.c. Skrócona wersja uzasadnienia wyroku sądu drugiej instancji, o której stanowi k.p.c., ma w założeniu ustawodawcy służyć temu, aby sąd odwoławczy skupił się na przedstawieniu argumentacji prawnej odpierającej zarzuty apelacji bez powielania ustaleń faktycznych i rozważań prawnych sądu pierwszej instancji (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 13 września 2022 r., II USK 552/21, LEX nr 3485166). Powyższe stanowisko judykatury prowadzi do wniosku, że obowiązki sądu odwoławczego w płaszczyźnie rozpoznania apelacji są jednoznaczne. Jeżeli ów sąd podziela ustalenia faktyczne sądu pierwszej instancji (i ich ocenę prawną) nie musi ponownie opisywać tych ustaleń i na nowo rekwaliifikować prawa materialnego. Zwięzłość argumentacji nie jest wadą samą w sobie, a na pewno nie przemawia na rzecz oczywistego naruszenia prawa. Apelacje nadmiernie rozbudowane, multiplikujące zarzuty w różnych ciągach powiązań uprawniają sąd drugiej instancji do łącznego rozpoznania podniesionych problemów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 20 kwietnia 2022 r., I USK 330/21, LEX nr 3430679).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należy zauważyć, że Sąd Okręgowy miał pełne prawo podzielić ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego i przyjąć je za własne, bez dokonywania własnych, ponownych ustaleń faktycznych. Sąd drugiej instancji rozpoznał bowiem zarzuty apelacji, które odnosiły się do błędów w ustaleniach faktycznych, jak również naruszenia prawa procesowego, czemu dał wyraz w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Sąd drugiej instancji ocenił, że zarzuty apelacji stanowią polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu Rejonowego. Warto przy tym zauważyć, że Sąd Okręgowy przedstawił również własną ocenę dowodów, odnosząc się bezpośrednio zarówno do dowodów z opinii biegłych, jak również wskazując przyczyny oddalenia dowodów z dokumentacji medycznej przedstawionej przez odwołującą się.

W świetle powyższego, należało podzielić ocenę Sądu drugiej instancji, że zarówno w apelacji, jak i na etapie skargi kasacyjnej strona skarżąca prowadzi w istocie jedynie polemikę z niekorzystnymi dla niej ustaleniami faktycznymi, jednak nie przedstawiła ona jakiegokolwiek argumentacji, która mogłaby podważyć trafność tych ustaleń. W rzeczywistości, skarżąca przedstawia jedynie własną ocenę materiału dowodowego zebranego w niniejszej sprawie.

W związku z powyższym orzeczono jak w sentencji, zgodnie z art. 398¹⁴ § 1 k.p.c. Zwrot kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu ustalono na podstawie § 15 ust. 2 w zw. z § 16 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (jednolity tekst: Dz.U. z 2023 r., poz. 2437).

[SOP]

[a]